

บทที่ ๑
- มือเข้า -

Pianta turistica
della cittadina di
KILMORE COVE
in *Cornovaglia*

Allegata a "IL VIAGGIATORE CURIOSO"
piccola guida a Kilmore Cove e ai suoi dintorni

จูเลียตื่นขึ้นมาได้กลิ่นเบคอน เธอพลิกตัวบนเตียง ดึงผ้าห่มอุ่นๆ ขึ้นมาคลุมไหล่และซุกศีรษะลงกับหมอน เธอรู้สึกอบอุ่น ผ่อนคลาย ราวกับว่าเธอสามารถนอนอยู่บนเตียงอย่างนี้ได้ตลอดกาล

แต่แล้วจู่ๆ ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อวานนี้ก็ไหลพร่าพรั่งกลับมาหาเธอ พายุ ความหวาดกลัว ผู้ชายที่ไล่ล่าเธอเพื่อพยายามแย่งชิงกุญแจนั้น -- ร่วง ร่วง ตกลงไปจากหน้าผา

จูเลียสั่นศีรษะ หัวใจเต้นโครมคราม เธอมองไปรอบตัว ปลอดภัยแล้ว อยู่ที่บ้าน เธออยู่ในคิสมอร์โคฟ ในคฤหาสน์อาร์โก ในห้องนอนของเธอเอง ที่ปลายเตียงมีเสื้อผ้าเปียกๆ กองอยู่ มันคือเรื่องจริง ไม่ใช่ความฝัน

จูเลียกระโจนออกจากเตียง “เจสัน!” เธอร้องเรียก

เธอหยิบเสื้อผ้าของตัวเองขึ้นมาจากพื้นและค้นกระเป๋าทางเกง ไข่แล้ว มันยังคงอยู่ที่นั่น -- กุญแจสี่ดอกสู่ประตูแห่งกาลเวลา

นี่ก็โหมงแล้วเนี่ย แสงลอดผ่านมู่ลี่หน้าต่างเข้ามา นี่มันตอนเช้าหรือบ่ายกันแน่

จูเลียเดินออกมาที่ทางเดินต่างๆ ที่ยังอยู่ในชุดนอน “เจสัน ริก” พวกเขากลับมาได้หรือเปล่านะ เธอจำไม่ได้ ทุกอย่างเลือนราง เป็นความฝันเหมือนแพ้อด้วยพิษไซ้

จูเลียเปิดประตูห้องนอนของเจสัน ห้องมืดและม่านถูกดึงมาปิดหน้าต่าง เตียงยังไม่ได้ทำ เธอเห็นรองเท้าผ้าใบสองคู่วางอยู่ที่พื้น เลื้อยติดขยุ้มๆ กองอยู่บนตู้ลิ้นชัก *รักเป็นบ้า* เธอคิดขยุ้มๆ ความรักของเจสัน

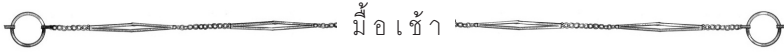
ทันใดนั้นเธอก็ได้ยินเสียงที่ชายฝาแฝดดังมาจากชั้นล่าง เขาไม่เป็นไร เขากลับมาแล้ว เขาปลอดภัย!

จูเลียหมุนตัวและถลาลงบันไดที่ละสามขั้น เธอวิ่งรี่เข้าไปในครัว

เจสันและริกยืนชิดกันอยู่ที่หน้าเตา เจสันกำลังคนไขคนในกระทะ

จูเลียโผล่เข้าสู่อ้อมแขนของทั้งสอง ริกดูยินดีต้อนรับกอดอบอุ่นของจูเลียอย่างยิ่ง แต่เจสันกลับลดความสำคัญของการผจญภัยที่เสี่ยงอันตรายนั้นลง “แน่ละ เรากลับมาแล้ว” เจสันพูดพลางยกไหล่ “ไม่ต้องมาทำซึ่งใส่ฉันเลย

ทุกอย่างเรียบร้อยดี”

จูเลียทำเป็นไม่ใส่ใจพี่ชาย (เธอเชี่ยวชาญศิลปะแขนงนี้ดี) ก้าวถอยหลังไป มองนักผจญภัยทั้งสองให้เต็มตา แต่ก็ต้องผิดหวังเพราะทั้งคู่ดูเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลงเลย ถ้าประสบการณ์ที่อึกฟากของประตูได้เปลี่ยนแปลงพวกเขาไปบ้าง หน้าตาท่าทางภายนอกก็ไม่ได้แสดงให้เห็นความเปลี่ยนแปลงนั้นเลย

“พวกพี่เป็นไงกันบ้าง” เธอถาม

“หิว” เจสันตอบ

“หิวแทบไส้” ริคเสริม

พวกเขาวงไข่ ขนมปังปัง และเบคอนใส่จานสามใบจนพูนด้วยความตะกละตะกลาม ท้องฟ้าข้างนอกสว่างสดใส ทั้งสามจึงออกไปนั่งกินกันที่เฉลียง

จูเลียมองดูเด็กชายทั้งสองสวาปาม อัดอาหารเข้าไปในปากเหมือนสุนัข แล้วเธอก็ไม่สามารถทนได้อีกต่อไป “นี่ตกลงจะเล่าให้ฉันฟังไหมเนี่ย” เธอเรียกร้อง

ริควางส้อมลง เข่าจ้องตาจูเลีย “มันเกือบจะยากเกินอธิบายได้ที่เดียว” เขาพูด “มันเหมือนกับโลกในฝันที่พิลึกพิลั่น แต่มันคือความจริง จูเลีย ทุกอย่างเป็นความจริง”

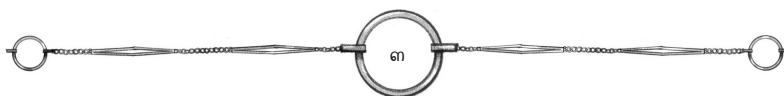
เจสันเหลือบมองจูเลีย พยักหน้าแล้วกินต่อ

“ฉันเป็นห่วงพวกพี่แทบแย่...” จูเลียเริ่มพูด แล้วเธอก็รู้สึกได้ถึงบางสิ่ง ไมใช่น้ำตา แต่เป็นความชื้นในดวงตาของเธอ จูเลียโมโหตัวเอง มองไปทางสวน และกะพริบตาไล่ความเปียกชื้นนั้นไป เมื่อวานนี้เธอต้องทนกลิ่นมันไว้ทั้งวัน การรอคอย ความกังวล การโจมตี และพายุหนักแล้ว จูเลียผ่านสิ่งเหล่านั้นมาอย่างเข้มแข็งและกล้าหาญ แต่ในตอนนี้ ขณะที่เธอนั่งอยู่ในสวนมองดูพี่ชาย เขมือบเบคอน เธอกลับรู้สึกที่ตัวเองกำลังจะแตกสลายเป็นชิ้นๆ

“พวกเราก็เป็นห่วงเธอเหมือนกัน” ริคบอก

เจสันยิ้มให้น้องสาว “ฉันรู้ว่าเธอต้องไม่เป็นไรแน่ จูเลีย ฉันมีลางสังหรณ์อย่างนั้น”

จูเลียชอบประโยคนั้นและเธอเข้าใจมันเป็นอย่างดี ไม่ว่าพวกเขาจะทะเลาะกันอย่างไร ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นระหว่างพวกเขา จูเลียและเจสันก็มีความผูกพัน

เชื่อมโยงกัน ราวกับมีเชือกที่มองไม่เห็นผูกพวกเขาไว้ด้วยกัน ฝาแฝด พี่ชายกับน้องสาว ของที่ต้องอยู่คู่กัน

“มันเยี่ยมมากเลย จูเลีย” ริกบอกเธอ แล้วเด็กชายทั้งสองก็เริ่มเล่าเรื่องราวของพวกเขา ริกจะเริ่มต้นประโยค เจสันพูดแทรกเข้ามาจนจบ ตลอดเวลานั้น จูเลียนั่งฟังด้วยความสนใจเต็มที่ เธอทิ้ง ตะลึง โลงใจ เชื่อทุกถ้อยคำ และทุกถ้อยคำล้วนเป็นความจริง

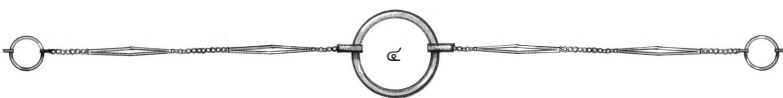
เวลาอีลิปส์ชั่วโมงที่ผ่านมาช่างน่าตื่นตะลึง จูเลีย เจสัน และพ่อแม่ของพวกเขาเพิ่งย้ายมาที่คฤหาสน์อาร์โกอันเก่าแก่ในคิลมอร์โคฟ บนชายฝั่งคอร์นวอลล์ คู่แฝดกับริก เพื่อนใหม่ของพวกเขา ออกสำรวจบ้านโบราณหลังนี้ แล้วพวกเขาก็ได้ค้นพบบางสิ่งที่อยู่เหนือจินตนาการอันพิสดารโลดโผนที่สุด ไม่ว่าจะประตูประหลาดเก่าแก่ที่นำไปสู่เรือใบลำใหญ่ชื่อ เมทิส ซึ่งถูกซ่อนไว้ในคฤหาสน์ขนาดมหึมา หลังจากถูกลิ่งที่คล้ายพายุประหลาดพัดกระหน่ำ เรือก็พาพวกเขาเด็กๆ ไปยังอีกฟากของคฤหา และไปยังดินแดนอียิปต์โบราณ ณ ที่นั่นเองที่พวกเขาต้องแยกกันโดยอุบัติเหตุ จูเลียกลับมาที่คฤหาสน์อาร์โก ในขณะที่พวกเขาเด็กผู้ชายพยายามขับให้ออกว่าเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขา

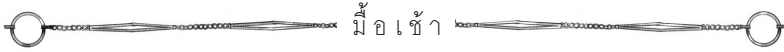
การค้นหาคำตอบนำพวกเขาไปสู่มารุก เด็กหญิงชาวอียิปต์ที่พาพวกเขาไปเยี่ยมชมเรือนแห่งชีวิต ซึ่งเป็นสถานที่โบราณที่ข้อมูลสารพัดชนิดถูกเก็บรวบรวมไว้ ที่นั่นเองที่ริกและเจสันได้ตามรอยเบาะแสที่ยูลิสซีส มัวร์ ผู้ลึกลับ อดีตเจ้าของคฤหาสน์อาร์โกทิ้งไว้ให้

ดูเหมือนว่ายูลิสซีส มัวร์ ได้ซ่อนแผนที่ของคิลมอร์โคฟไว้ในเรือนแห่งชีวิตเพื่อความปลอดภัย และได้ย้ายที่ซ่อนอีกครั้งเมื่อความปลอดภัยถูกสิ้นคลอน ริก เจสัน และมารุกต้องใช้ปัญญา ความสามารถทั้งหมด แต่ก็หาแผนที่จนพบเพียงเพื่อที่จะถูกฉกไปโดยโอบลิเวีย นิวตัน ผู้หญิงเล่ห์เหลี่ยมจืดที่ดูท่าจะมุ่งมั่นเปิดเผยความลับทุกอย่างของยูลิสซีส มัวร์

“พวกเราจะหาแผนที่นั้นให้ได้ เราจะเอามันกลับมา” เจสันสรุปอย่างดุดัน

ริกพยักหน้าเห็นด้วย พวกเขาตัดสินใจแล้ว แผนที่คือกุญแจ และพวกเขามุ่งมั่นที่จะเอามันกลับคืนมาให้ได้ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

จูเลียฟังอย่างตั้งใจ โดยไม่ขัดจังหวะ ซึมซับข้อมูลทุกอย่าง เธอรู้สึกสั้นไปทั้งตัวและไม่แน่ใจ

เมื่อจูเลียยื่นมือไปหยิบแก้วน้ำผลไม้ ริคสังเกตเห็นมือเธอสั้น “เป็นอะไรไปล่ะ” ริคถาม “เออกลัวเหรอ”

จูเลียสั้นศีรษะ “เปล่าเหรอ แค่...เพียงแค่อันนี้ใจมากเลยที่ได้พบพวกนาย เมื่อคืนนี้มีอยู่หลายครั้งที่ฉันไม่แน่ใจว่าจะได้เห็นหน้าพวกนายอีกหรือเปล่า”

เป็นครั้งแรกที่ได้ก๊อชชายทั้งสองซึ่งมัวแต่หมกมุ่นคิดถึงแต่วีกรรมของตัวเอง ดูเหมือนจะสังเกตเห็นจูเลีย เธอก็เป็นส่วนหนึ่งของทีมเช่นกัน ถึงแม้ว่าเธอจะไม่ได้ร่วมเดินทางไปยังดินแดนแห่งพันธ์กับพวกเขาก็ตาม

เจสันมองไปรอบๆ สนามราวกับเพิ่งเห็นมันเป็นครั้งแรก กิ่งก้านต้นไม้ตกลูกดอกไม้ซ่าเพราะแรงลมและฝน พุ่มไม้เก่าๆ ดูแหงว่งวีน “ดูเหมือนพวกเธอเจอทอร์นาโดเข้าอย่างนั้นแหละ” เขาทำเสียงตกใจ

ตรงกลางแปลงดอกไม้แปลงหลัก เจสันเห็นรอยล้อรถยนต์ เขามองน้องสาว “เฮ้” เขาพูดอย่างเป็นห่วง “จูเลีย เกิดอะไรขึ้นที่นี่เหรอ”

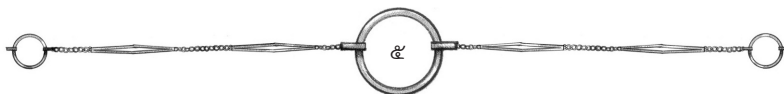
จูเลียรู้สึกท้อใจเต็มแรงขึ้นอีกครั้ง เร็วขึ้นและเร็วขึ้น หัวเธอหมุนตัวเมื่อรู้พื้นเหตุการณ์หวาดสยองเมื่อคืนก่อน เธอมองไปที่ริมหน้าต่างและฟังเสียงทะเลปั่นป่วนเบื้องล่าง

เธอหลับตาลงและนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

“จูเลีย เป็นอะไรนะ” ริคถาม หน้าเธอซีดเผือด “เป็นอะไรหรือเปล่า”

“มันไม่ใช่ความผิดของฉันนะ” เธอพูด ตาเบิกโพลงด้วยความกลัว “เขาพุ่งมาหาฉัน...ฉันไม่มีทางเลือก...แล้วเขาก็กระโดด...แล้วก็ลอยออกไป...ลอยออกไปสู่ความว่างเปล่า...จากนั้น...แล้วเขาก็หายไป”

จูเลียพูดซ้ำๆ ด้วยน้ำเสียงไร้อารมณ์ใดๆ เล่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นที่คฤหาสน์อาร์โกเมื่อคืน เธอเล่าให้พวกเขาฟังว่าเนสเตอร์สารถาพว่ายูลิสซีส มัวร์ เจ้าของคฤหาสน์คนก่อน เคยเดินทางไปด้วยเรือเมทิสหลายครั้งแล้ว เธอเล่าว่ามานเฟร็ดพยายามบุกเข้ามาในบ้าน และเธอกับเนสเตอร์ได้ต่อสู้ต้านทานเขาอย่างไรจน

โศกนาฏกรรมจบสิ้นลง

“สมน้ำหน้าแล้วละ” เจลันพูดอย่างเย็นชา “เขาเจอสิ่งที่สมควรได้รับ”

จูเลียมองพี่ชายของเธอด้วยความแปลกใจปนหวาดกลัว “แต่เจลัน” เธอ
ท้วง “ไม่มีใครที่สมควร...”

“มันเป็นหัวขโมยนะ!” เจลันสวนกลับอย่างโกรธแค้น “เป็นหัวขโมยไม่ต่าง
จากโอบลิเวีย นิวตัน นายของมัน พวกนั้นไม่มีสิทธิ์” เขาพิมพ์่า กำหมัดแน่น
“ไม่มีสิทธิ์”

เพื่อเป็นการเปลี่ยนอารมณ์ ริคเริ่มเล่าถึงการเดินทางอันเหลือเชื่อเมื่อวานนี้
อีก เขาบรรยายถึงเรือนแห่งชีวิตอย่างละเอียดพิสดาร เล่าถึงมารุก ฟาโรห์ และ
ผู้หญิงประหลาดที่ทำงานในที่ทำงานของพ่อมารุก ในไม่ช้าเด็กชายทั้งสองก็เริ่ม
หัวเราะ ตอนที่เล่าถึงยามห้อยต้องแต่งจากรูปปั้นโอซิริส “แล้วไหนจะงูพวกนั้น
อีก!” เจลันตะโกนเสียงร่ำเรงกลางหัวเราะ “เล่าเรื่องงูให้เธอฟังสิ!”

“มีตัวหนึ่งหล่นใส่หัวฉันด้วยละ!” ริคเล่าเสียงดัง ถึงตรงนี้เด็กชายทั้งสอง
หัวเราะก๊าก เอามือกุมท้อง ปวดสีข้างไปหมด

แต่ความสนุกร่ำเรงหายไปอย่างรวดเร็ว เมื่อพวกเขานึกถึงสิ่งที่เกิดตามมา
โอบลิเวียฉกแผ่นที่ไปจากพวกเขาต่อหน้าต่อตา

“ฉันยังไม่อยากเชื่อเลยว่าหล่อนจะอยู่ที่นั่นด้วย” จูเลียพูดพลงสายหน้า
ด้วยความตกตะลึง “เป็นไปได้ยังไงกัน”

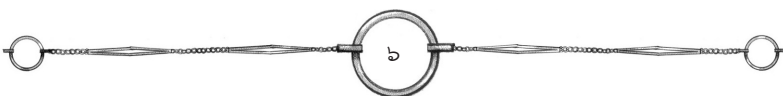
“ทุกอย่างมันเป็นไปได้ยังไงกัน” ริคทวนคำ

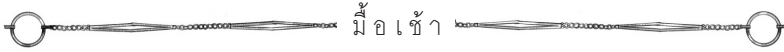
“ทุกอย่างเป็นไปได้ทั้งนั้นแหละ” เจลันเข้าร่วมวง “ถ้ามีอะไรที่เราได้เรียนรู้
ตั้งแต่มาถึงคฤหาสน์อาร์โกนี่ นั่นก็คือไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้”

“เมื่อเข้านี้เจลันมีทฤษฎีใหม่” ริคอธิบายให้จูเลียผู้ซึ่งกำลังพยายามทำความเข้าใจ
เข้าใจทุกสิ่งที่เด็กชายทั้งสองเล่าให้ฟัง “เจลันไม่ค่อยเชื่อที่เราได้เดินทางข้ามเวลา
ไปจริงๆ”

“อืม-ม-ม” จูเลียพูดอย่างไม่ค่อยเชื่อ “แต่ว่าพวกพี่ก็ไม่ได้ไปนั่งรถเมลล์เล่น
แน่ๆละ”

เจลันเสริมขึ้นมา “ฉันอ่านหนังสือที่เขียนโดยผู้เชี่ยวชาญเรื่องนี้ เขาพูดถึง

อะไรที่คล้ายๆกันนี้แหละ แต่มันไม่ได้เรียกว่า ‘การเดินทางข้ามเวลา’”

จูเลียเหลือบมองริกพลางเลิกคิ้วทั้งสองข้าง “ถ้าฉันมันเรียกว่าอะไรล่ะ กระโดดลงโพรงกระต่ายแบบเรื่องอลิซในดินแดนมหัศจรรย์หรือไง”

เจสันทำเป็นไม่ได้ยิน “เขาเรียกมันว่าอะไรสักอย่าง...โครงสร้างต่อเนื่องของ กาลเวลา-มิติ...อะไรทำนองนี้มั้ง...”

“แหม ฟังดูดีนะ!” จูเลียแสวงงพูดเสียงกระตือรือร้น

“นี่ไม่ใช่เรื่องตลกนะ” เจสันยื่นกราน “ฉันอยู่ที่นั่นนะ จูเลีย ฉันสัมผัสมัน ด้วยตัวเองเลย และขอบอกว่าฉันไม่รู้ลึกลับว่าอยู่ในกาลเวลาหรือมิติที่แตกต่างจาก กาลเวลาและมิติของเราโดยสิ้นเชิงเลยด้วย”

เขาหนีไปก่อนที่จะกระซิบ “มันรู้สึกเกือบเหมือนที่บ้านเลยละ”

“จริง” จูเลียพูด “ยกเว้นแค่มีทรายมากกว่า แล้วก็มียานของคนตาย จู และอะไรทำนองนั้น แค่นั้นเอง”

“แต่ลองคิดดูนะ จูเลีย” ริกพูดอย่างจริงจัง “เราพูดภาษาเดียวกับคนพวกนั้น ได้ แล้วเราก็อ่านอักษรเฮียโรกลีฟิกออกเหมือนอ่านป้ายตามข้างถนนด้วยนะ”

จูเลียจ้องหน้าเขาอย่างไม่เชื่อ

ริกล้วงมือเข้าไปในเบ้าหลังคู่มือและหยิบ *พจนานุกรมภาษาที่ถูกลืมนอกมา* เขาเปิดไปหน้าภาษาอียิปต์โบราณและชี้ไปที่ตัวอักษรเฮียโรกลีฟิกบางตัว “ถ้าฉัน นั่งอยู่ในสนามนี้ ฉันอ่านตัวหนังสือพวกนี้ไม่ออกสักคำ จูเลีย ไม่รู้เลยว่ามันพูด ว่าอะไร”

เจสันพยักหน้า “แต่ที่นั่นนะ พอลอดโพรงกระต่ายหรืออะไรก็ตามที่เธอ อยากจะเรียกมันลงไปแล้ว เราสองคนกลับอ่านออกทุกคำ”

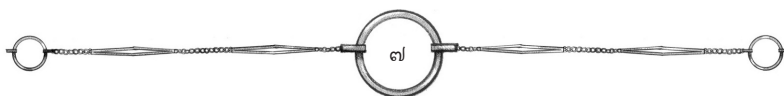
“เล่าเรื่องโอบลิเวียให้ฉันฟังอีกหน่อยสิ” จูเลียว่า

“ตอนนั้นเรากำลังซ่อนตัวอยู่” ริกเล่า “เราได้ยินเสียงเธอพูด เธอเอ่ยชื่อ ยูลิซีส มัวร์ ด้วย”

“อะไรนะ” จูเลียร้องอย่างไม่อยากเชื่อ

“เธอกำลังหาแผนที่นั่นอยู่” ริกพูด “หาทางออกได้มากที่สุดทีเดียว”

“แต่เราเจอมันก่อน” เจสันพูดด้วยเสียงแฝงความมึนขี้

“ช่วย แต่เธอก็เอามันไปจากเรา” ริกพูด

“ขโมยไปต่างหาก” เจสันแก้

จูเลียยกมือขึ้นห้าม “ช้าหน่อยๆ เอาใหม่สิ” เธอว่า “ตกลงมันเป็นแผนที่ของอะไร”

ริกห้องจากความทรงจำ: “แผนที่ฉบับแรกและฉบับเดียวที่แม่นยำของสถานที่ในคอร์นวอลล์ซึ่งเป็นที่รู้จักในนามคิลมอร์โคฟ”

เสียงจามดังสนั่นขัดจังหวะการสนทนาของพวกเขา เด็กๆ มันดังมาจากเนสเตอร์ ผู้ดูแลบ้านนั่นเอง ขณะไต่ล่อออกมาจากกระท่อมของเขา เขาเดินขึ้นบันไดชั้นอย่างเซื่องช้า หยุดเพื่อหายใจให้ทันเป็นระยะ ในสายตาริก เขาดูเหมือนชายชราไร้เรี่ยวแรงคนหนึ่ง

“อ้อ กินกันเรียบร้อยแล้วสิเนะ” เนสเตอร์พูดอย่างพอใจ แล้วจามอีกหน รอบนี้สามทีติดต่อกัน ก่อนจะเซ็ดจมูกด้วยสิ่งที่ดูเหมือนผ้าเช็ดมือสกปรก

“ทำทางคุณโดนหัวัดเล่นงานซะแยเลยใช่ไหมครับ” เจสันตั้งข้อสงสัย

“ฝนนะ” เนสเตอร์พึมพำเป็นเชิงอธิบาย เขามองจูเลียพร้อมกับแอบยิ้มให้ “เป็นยังไงบ้างล่ะ หนู”

“อ้อ หนูสบายดีค่ะ” จูเลียตอบ “ก็แค่วันที่น่าเบื่ออีกวัน อ้อ ใช่แล้วค่ะ เจสันกับริกกำลังเล่าให้หนูฟังถึงการผจญภัยของพวกเขาในอียิปต์...กับฟาโรห์เด็ก! แต่นอกจากเรื่องนี้แล้ว ทุกอย่างก็ไม่มีอะไร เรื่อยๆเหมือนเดิมค่ะ”

ริกยิ้ม เขาชอบมุกตลกหน้าตายของจูเลียมาก เธอมีอะไรบางอย่างที่พิเศษ ความฉับไวหรือไหวพริบบางอย่าง ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรก็ตาม เขาชื่นชอบสิ่งนั้น

“อ้อ ใช่” จูเลียเสริม จ้องหน้าเนสเตอร์เซมึน “คุณคงเดาไม่ถูกแน่ๆว่าสองคนนี้ไปเจอใครเข้าอีก ตอนหลุดไปอยู่ในโครงสร้างของกาลเวลา-มิติอะไรนั่นนะ”

เนสเตอร์หรีตตา ยกไหล่ “ไหน ทำให้ฉันแปลกใจหน่อยสิ”

“โอบลิเวีย นิวตัน” จูเลียตอบ

เนสเตอร์เฝ้มปากแน่น สายตาของเขาเปลี่ยนเป็นเย็นชาและล่องลอย เขายื่นมือไปจับพนักเก้าอี้ก่อนจะหย่อนตัวลงนั่ง “ไหนบอกฉันสิ” เขาพูดกับเด็กชายทั้งสอง “ฉันต้องรู้เรื่องนี้ทุกอย่าง”

